

Sygn. akt I CSK 373/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa S. S.A. w B.
przeciwko A. W. i A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,
na skutek skarg kasacyjnych pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych obu pozwanych
do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych A. W. i A. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego należy zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji i silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Obaj pozwani powołali się we wniesionych odrębnie skargach na przyczyny kasacyjne wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 2 k.p.c., jednakże żadna z tych przyczyn w istocie nie zachodzi. W ramach pierwszej i drugiej okoliczności uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej musi chodzić o takie kwestie prawne, które są po pierwsze ściśle związane z konkretną sprawą, a więc podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia oraz podstawami skargi kasacyjnej, a po drugie ich rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy po przyjęciu skargi do rozpoznania jest konieczne z uwagi na walor ich nowości lub nie dające się usunąć za pomocą przyjętych metod wykładni lub przy pomocy istniejącego już orzecznictwa Sądu Najwyższego, poważne wątpliwości prawne dotyczące wskazanych przez skarżącego przepisów prawa procesowego lub materialnego.

Do takich kwestii nie należy wykładnia art. 36 i 37 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym do dnia nowelizacji tych przepisów dokonanych przez ustawę z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie k.r.o. i innych ustaw (Dz.U. z 2004 r, nr 162, poz.1691). Sami skarżący wskazali na istnienie przed wejściem w życie wskazanej ustawy, dwóch ustabilizowanych poglądów prawnych dotyczących wpływu braku zgody małżonka poręczyciela na poręczenie wekslowe udzielone przez drugiego małżonka, wyrażanych w przytoczonych w skargach kasacyjnych pozwanych orzeczeniach Sądu Najwyższego przeprowadzających wykładnię wskazanych norm prawa materialnego i układających się w linie orzecznicze. Skoro w tej sytuacji Sąd Apelacyjny dokonał wyboru jednego z tych poglądów i należycie go uzasadnił w powiązaniu z dokonanymi ustaleniami faktycznymi i rozważaniami prawnymi, to brak jest w istocie racjonalnej przyczyny do kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.